

— Госпоже, ще да палъете вы самы па този момъкъ, и внимавайте да му палъете отъ златно-то стъкло.

ДОНА ЛЮКРЕЦИЯ приблидиѣла, съ слабъ гласъ.

Да. — Ако да знаете какво страшно нѣщо сте намыслили да направите, ще си стреснете вы сами колко и безчеловѣчны да сте!

ДОНЪ АЛФОНСЪ

Внимавайте да не земете друго стъкло. — Юначе.

[Дженаро, който раздалъ пары-тѣ, ся връща. Херцогъ-тѣ си налива въ едната сидѣзна чаша отъ сребърно-то стъкло и туря чашата до уста-та си.]

ДЖЕНАРО

Не знаѣхъ, какъ да вы благодарѣхъ за толкова добрини, милостивый господарю.

ДОНЪ АЛФОНСЪ

Госпоже, палѣйте да пие господинъ Дженаро. На колко години сте, юначе?

ДЖЕНАРО, като зина друга-та чаша и като ѣж подава на Херцогиня-та.

На двадесать години.

ДОНЪ АЛФОНСЪ, низко на Херцогиня-та, коя-то иска да земе сребър. стъкло.

Златно-то стъкло, госпоже!

[Тя зина треперяща златно-то стъкло.]

— Тогыва вы трѣба да сте захванали да любите.

ДЖЕНАРО.

Кой не люби, милостивый господарю?

ДОНЪ АЛФОНСЪ

Знаете ли, госпоже, че бы было грѣхъ и безчеловѣчїе да ся отнеме този юнакъ отъ животъ-тѣ,